

20. fejezet - Piton lakosztálya

Másnap este 9 órakor ismét a csendélet előtt álltak. Sealy már várta őket, de nem volt egyedül. Ott állt mellette Dobby, Winky és legnagyobb meglepetésükre, a dacos képet vágó, láthatóan nem önszántából jelen lévő Sipor is. Miután üdvözölték őket, Harry megragadta az alkalmat, és a Black-ház manójához fordult.

- Sipor! Megtiltom, hogy ezentúl bárkinek levelet vagy üzenetet küldj a Roxfort falain kívülre!

- Ahogy uram parancsolja - hajolt meg a manó alázatos mozdulattal, ám közben félhangosan folytatta. - Sipor úgymint megtalálja a módját, hogy ártson ennek a tascónak, aki a gazdájának hiszi magát...

- Dobby és Winky! Ha bármi baj történne, Sealy visszatér ide, ti pedig nyomban értesítsétek az igazgatót!

- Igenis, Harry Potter uram! - felelte Dobby, Winky pedig lelkesen bólogatott hozzá.

Sealy vezetésével Harry, Ron és Hermione beléptek a kandalló tűzterébe.

- Mi van, ha nem sikerül bejutnunk? - aggodalmaskodott Ron.

- Akkor is meg kell próbálnunk. Más lehetőségünk nincs - jelentette ki határozottan Harry.

- Valószínűleg nem lesz gond - nyugtatta meg kedvesét Hermione. - A varázslók általában egyáltalán nem veszik emberszámba a manókat. Sajnos. Viszont éppen ezért nem is gondolnák, hogy egy manó segítségét kéri valaki.

Ron mélyet sóhajtott, és beletörődően bólintott.

- Kérem, álljanak körbe, aztán fogják meg a karomat, és egymás kezét is!

A manó egy marék hopp-port markolt egyik vékony, csontos, hosszú ujjú kezébe.

- Sealy takarítja a Piton lakosztályt! - jelentette ki fennhangon.

Furcsa érzés volt, hogy ezúttal nem önmaguk körül forogtak, hanem a többiekkel együtt, mintha valami régi mugli körjátékot játszanának szédületes iramban.

Amikor végre megálltak, koromsötét vette körül őket. Mindhárman fényt varázsoltak pálcáik hegyére, és a manó nyomában kiléptek a kandallóból. Sealy azonnal munkához látott, mintha mi sem történt volna, miközben a látogatók nekiindultak, hogy felderítsék a titokzatos bájitaltantanár hajdani lakhelyét.

Egy nagyobb, hízott „T” alakú szobában álltak, ahol a kandalló éppen a betű szárának alsó végében helyezkedett el. A kandalló előtt egy íróasztal állt, mögötte és előtte egy-egy kényelmesnek látszó karosszékkal. Mellette kétoldalt plafonig érő könyvespolcok foglalták el a falat. Ahogy óvatosan megkerülték az asztalt, a helyiség kitért előttük, és szélesebb tér következett, a „T” teteje. A szoba hosszú, szemközti falát szintén plafonig érő, egybefüggő könyvespolcok borították. Hermione áhítattal bámulta a rengeteg könyvet, és azonnal nekilátott tanulmányozni a kötetek gerincét, felmérve mi mindent őrzött itt Piton.

A könyvekkel borított fal előtt, két kényelmes fotel között, egy kis asztalkán sakktábla állt. Ron lelkesen tanulmányozni kezdte a láthatóan félbe maradt varázslósakk játszma állását. Meglepetésükre itt sehol nem láttak egyetlen rusnya, foszladozó tartósított lényt, vagy más undorító dolgot. Úgy látszik a bájitaltantanár ezt a gyűjteményt kizárólag a tanterem, a szertár, a dolgozószoba és legfeljebb a laborja számára tartotta fenn, talán elrettentésül, vagy más, ismeretlen céllal.

Jobbra és balra is két-két ajtó nyílt szimmetrikusan a láthatóan dolgozószobának is használható nappaliból. A két, egymással szemben lévő minden bizonnyal a folyosóra, és a bájitallaborba vezetett. Harry elvégzett egy gyors tájolóvarázslatot. Könnyedén megállapította, hogy balra van a főbejárat - amivel hiába próbálkoztak nemrég -, jobbra pedig valóban a szertár és a bájitaltanterem található, tehát az csak a Piton magánlaborjába vezető út lehet.

- Hermione, gyere! Próbáljuk meg belülről is az ajtót - fordult hozzá Ron.

- Szerintem kár vesződni vele. Lehet, hogy akkor mások is bejönnek, és feldúlnak itt mindent. Bizonyára Dumbledore professzor portréja sem véletlenül titkolta el, hogy valami módon be lehet ide jutni - felelte a lány.

- A laborba vezető ajtó pedig - már ha egyáltalán kinyílik -, riaszthatja Lumpsluckot - sóhajtotta Harry. - Ennek valóban nincs értelme.

- Na azért megpróbálhatjuk - enyhült meg a lány, és az ajtóhoz lépett.

Ismét megpróbálták az összes általuk ismert ajtó és zárnyitó varázslatot, ám ezúttal sem jártak sikerrel. Ugyan ez történt a labor ajtajánál is, ahol szintén kudarcot vallott minden kísérletük.

Nem hiába volt tehát Piton kém. Mindenre gondolt. Harry szája kaján mosolyra húzódott a gondolatra, hogy mindennek ellenére ők mégis itt vannak, és belülről szemlélik a bájitalmester annyira védett életerét.

Harry a bal oldali falon lévő másik ajtóhoz lépett, és azt is megvizsgálta. Láthatóan semmilyen varázslat nem akadályozta a belépést, így hát óvatosan lenyomta a kilincset. Barátai kivont pálcával követték, ám mindössze egy kicsi, de hangulatos fürdőszobában találták magukat.

Nem látszott annyira extravagánsnak, mint a prefektusok fürdője, ráadásul sokkal kisebb volt, mégis kényelmesnek és szépen díszítettnek tűnt. A falból kihajoló sellő alakú vízköpő szolgált zuhanyozóként, a falakat pedig - ablakok híján -, mozgó mintájú mozaikképek díszítették. Tekintetükkel személyes tárgyak után kutattak, miközben felmérték a helyet. Mindössze egy sötétzöld fürdőköpenyt, és néhány gondosan összehajtogatott törölközőt találtak a helyiség túlsó sarkát elfoglaló, kör alakú kőmedence egyik oldalsó kiszögellésén.

Báméskodó társait otthagya Harry kilépett a helyiségből, és a túlsó oldalon lévő, a fürdőével szimmetrikusan elhelyezkedő, utolsó felderítetlen ajtó felé indult. Akárcsak a másikat, ezt sem védte mágia. Egy meglehetősen egyszerű hálószoba tárult elé.

Az ajtóval szemben egy jókora, hímzett mélyzöld ágytakaróval borított ágy állt. Mellette az éjjeliszekrényen két könyvet és néhány bájitalos fiolát talált. Kezébe vette, és megszemlélte a könyveket. Legnagyobb meglepetésére az egyik egy régi, rongyos hetedéves bájitaltan tankönyvnek bizonyult. Belelapozva azonnal felismerte a Félvér Herceg macskakaparásra hasonlító, apró betűs hozzáfűzéseit és bejegyzéseit.

- Hát persze, bizonyára a tanmenethez használta - motyogta maga elé, és gyorsan talárjába rejtette a könyvet. Máris lelkiismeret furdalása volt, és szégyellte magát, amiért eltitkolja a barátai elől, de biztos volt benne, hogy Hermione nem engedné meg, hogy magával vigye. Márpedig neki mindenképpen szüksége volt rá.

A bájitalos fiolákat szemlélve, kiszólt a nappaliba.

- Hermione, gyere csak! Találtam valamit.

A lány sietve lépett be, nyomában Ronnal.

- Mit találtál?

- Ezeket - mutatott a fiú a bájitalos fiolákra.

Hermione egyenként a kezébe vette, és sorban alaposan megvizsgálta őket.

- Az egyik üveg erősítő és ébren tartó főzetet tartalmaz. A másik egy nagyon erős hatású fájdalomcsillapító. Ez pedig - emelte fel az utolsó üvegcsét -, egy nagyon hatékony altató. Bármelyikből néhány csepp, vagy egyetlen korty is elég, mégis mindből elég sok hiányzik. Láthatóan rendszeresen használták őket.

Az ágy mellett, a falnál állt az utolsó tárgy, amit eddig még nem vettek szemügyre a szobában. Egy nagyon régi, kopott, de szép faragásokkal díszített láda volt. Úgy festett, mintha valamelyik régi varázslócsalád öröksége lenne. Egy holló és egy ismeretlen családi címer díszítette a tetejét.

- Talán Piton anyjáié lehetett - tűnődött fennhangon Hermione.

A fedelét csak ráejtették. Le volt hajtva, de nem volt bezárva. Harry felnyitotta, és már meg sem lepődött, hogy a tértágító bűbáj hatásaként rengeteg rekesz és fiók töltötte ki az egészet. Egyik része annyira mély volt, hogy egy régebbi, Kométa típusú seprű is elfért benne. Mindhárman leültek a láda elé, és nekiláttak, hogy aprólékosan áttanulmányozzák a tartalmát. Volt ott mindenféle. Találtak egy gyanuszkópot, egy nagyon kopott, régi cseresznyefa varázspálcát, több különféle gyógyító bájitalt, néhány koromfekete talárt és nadrágot, fehérneműt - mindezeket szépen összehajtva -, valamint pár olyan tárgyat, aminek rendeltetéséről fogalmuk sem volt.

Fáradtan, sóhajtva álltak fel. Mardekár medálja nem volt sehol.

Miután visszatértek a nappaliba, Hermione ismét a hosszú falon lévő könyvespolcot vette szemügyre.

- Itt elsősorban bájitalokkal foglalkozó könyvek vannak, ezeket majd én átnézem - mondta a lány, Ron pedig bekukucskált a bútorok alá, és végignézte a polcokat, hátha talál ott valami mást is a könyveken kívül.

Harry ezalatt az íróasztalt és a kandallót közre fogó két rövidebb falrész könyvespolcait kezdte böngészni, melyeken a legfélelmetesebb és legsötétebb fekete mágiával foglalkozó művek sorakoztak.

Borzongva vette egyenként a kezébe őket, ám egy idő után már viszolygott a förtelmes ábrákkal illusztrált könyvektől, így csak a gerincükön futtatta végig tekintetét, hátha akad közöttük olyan, ami hasznukra válhat.

- A könyvek feltérképezése nagyobb munkának ígérkezik - lépett mellé Hermione. Amiben benne van a Roxfort címere, az iskolai könyvtár állományába tartozik, tehát rajtuk vannak a védő varázslatok is. Így be tudjuk azonosítani, mit használhatott közülük annak idején Voldemort.

- Ehhez rengeteg idő kell - vágott közbe Ron.

- Minden takarítási napon Sealyvel tarthatunk, ennél gyorsabban nem tudunk haladni.

Harry az újabb hetekig tartó könyvtári munka hallatán elszontyolódó Ronhoz fordult.

- Hogy áll a játszma?

- Húúú! Nem tudom, kivel játszhatta Piton, de feltételezem, hogy ő volt a feketével. Mindketten teljesen más taktika alapján játszottak, de látszik, hogy mindkét játékos félelmetes stratégia.

- Mit vártál egy kémtól? - húzta fel a szemöldökét kérdően Hermione.

- Akkor is félelmetes!

- Szerintem ez az, ami félelmetes - A lány egy kisebb, sima, fekete borítójú könyvecskét tartott a kezében, és a többiek felé nyújtotta.

- Hát ennek milyen idióta címe van - csodálkozott Ron. - „Tárgyak eltüntetése - avagy mégsem?”

- Pont, mint egy mugli bűvész trükk gyűjteménynek - vette kézbe Harry. - Vagy nem az? - vigyorodott el hasonlóan idióta kérdésén.

Hermione a fejét csóválta.

- Miért tartana olyasmit magánál Piton? - A fiúk a vállukat vonogatták. - Ez egy különleges, és nagyon ritka könyv. Utalt rá néhány kötet a tiltott részlegben. Nem kínzások és hasonlók vannak benne, mégis fekete mágia, ráadásul nem is a hétköznapi fajtából.

- Mondd már el, mire jó! - sürgette Ron.

- Ha valamit, vagy ami még rosszabb, valakit el akarsz lopni, elrejteni, vagy csak magaddal vinni, de valami akadálya van, mondjuk másé, túl nehéz, vagy esetleg ellenkezik az illető, akkor ezzel mindezek ellenére megteheted.

Eltűntetheted úgy, hogy egy általad létrehozott, megközelíthetetlen varázstérben helyezed el, ahol a dolog addig tartózkodik, amíg ismét elő nem hívod.

- Mintha eldugnám valahova, ahonnan csak én vehetem elő? - álmélkodott Harry.

- Valahogy úgy.

- Ez miért jó annyira, és miért veszélyes? - értetlenkedett Ron. - Ha eldugom és egy *Invito*val előhívom, nem ugyanott vagyok?

- Ha azt akarod, hogy más semmiképpen nem tudja meg mi az, és ne férjen hozzá még véletlenül sem, akkor ideális. Valójában azért tiltott mágia, mert voltak időszakok a középkorban, amikor előszeretettel alkalmazták emberrablások alkalmával. Ha pedig nem fizettek a túszerért, vagy meghalt az, aki eltűntette, akkor az áldozat szépen éhen halt valahol, és senki sem segíthetett rajta.

Mindhárman megborzosongtak a gondolatra.

- Ez a Roxforté - nézegette a lány a könyvet tovább. - Nézzük meg, ki használta.

Hermione következő varázslata nyomán ragyogva villantak fel a nevek a levegőben. Az első természetesen Perselus Pitoné volt, hiszen itt minden könyv neki volt kikölcsönözve folyamatos használatra. Nyomban utána azonban Tom Denem neve jelent meg, majd néhány ismeretlen következett, mire a lány megszüntette a bűbajt.

- Nem csoda, hogy Voldemort is használta. Egy horcrux elrejtéséhez kitűnő varázslat - morogta Harry.

- Én is így gondolom. Jó lesz átanulmányozni, úgyhogy magammal viszem - feleltre Hermione.

- Nem félsz, hogy valakinek a kezébe kerül és bajt okozhat? - aggódott Harry.

- Nem igazán. Főleg, ha megváltoztatom a borítóját. Igaz, Harry?

A fiú elvörösödött a lány utalására. Ő is pontosan ezt tette, amikor a Félvér Herceg hatodéves tankönyvének annak idején átkötötte a külsejét. Most is égette a zsebét az új szerzemény.

- Azt hiszem, már csak az íróasztal maradt - terelte gyorsan másra a szót. - Lássunk neki!

Sorra nyitogatták a régimódi, díszesen faragott, griff lábakon álló bútordarab fiókjait. A legtöbb rekeszben csak pennákat és többféle pergament, pecsétviaszt, papírmehezéket és hasonlókat találtak. Az egyikben néhány régebbi bájitaltan RBF és RAVASZ tételsor volt, a következőben azonban egy köteg kézzel írott bájital recept feküdt. Hermione átlapozta a betűrendbe rendezett pergamenhalmot, és egyszerre csak felkiáltott.

- Nézzétek! A Farkasölőfű-főzet elkészítési módja. Lemásolom, és elküldjük Lupin professzornak.

- Biztosan örülni fog neki, csak hát nem tudjuk, hol van most - fintorgott Ron.

- Majd odaadjuk Tonksnak, vagy McGalagonynak. Valamelyikük majd csak továbbítja neki. Biztosan tartják vele a kapcsolatot.

- Furcsa, hogy még karácsonykor sem jött el az Odúba. Vajon mi lehet vele? - Harry láthatóan aggódott.

- Ha baj érte volna, már tudnánk róla - vigasztalta Ron, és témát váltott. - Hát itt sem jártunk szerencsével. Biztos már régen átadta a medált Voldemortnak.

- Várjatok! - állította meg őket a lány. - Még át kellene nézni, nincs-e valami rejtett, vagy láthatatlan rekesz, amit nem vettünk észre.

- Nem néztél te túl sok mugli filmet? - kérdezte kissé cinikusan Harry.

- Lehet, hogy hihetetlennek tűnik, de a varázslók is használnak ilyesmit. Ők azonban sokkal profibban csinálják, úgyhogy valószínűleg tőlük vették át a muglik is.

- Ha valamit nagyon el akarnék rejteni, és ismerném azt a könyvet - mutatott Ron a lány hóna alá csapott kötetre -, biztos, hogy inkább ezt használnám.

- Attól még megnézhetjük. Mivel ez tiltott varázslat, lehet, hogy a Roxfort falain belül nem lehet használni.

Hermione varázsigéket motyogva végigvezette pálcáját az asztal minden oldalán, és még a fiókok belsejében is. Az egyik ponton, a jobb láb fölött, az asztal alján, kisebb ellenállásba ütközött. Megpróbált még néhány varázsigét, és a kezével is finoman végigsimította a felületet. Diadalmas mosoly ragyogott fel az arcán.

Kezében egy apró, fekete bársonyba bugyolált csomag volt. Tenyerén tartva, óvatosan széthajtogatta a finom kelmét, majd az asztalra helyezte.

Mindhárman megbabonázva nézték a csillogó, cirkalmas, gyönyörűen megmunkált „M” betűvel díszített ékszeret.

Harry toroka elszorult, hiszen míg a többiek csak sejtették, ő biztosan tudta, hogy ez az, amit kerestek: Mardekár Malazár egyetlen fennmaradt ereklyéje, és Voldemort egyik horcruxa, amelynek megszerzéséért Dumbledore professzor az életét áldozta.

Amint jobban megszemlélte, végre feltűnt neki egy apró különbség az emlékből látott, és a valóságban előtte fekvő medál között. Ezúttal egy apró, hajszálnál alig vastagabb repedés futott végig az „M” középvonalán, ám ahhoz túl vékony volt, hogy kettérepessze az ékszeret. Olyan hatást keltett, mintha valami belülről feszítette volna szét.

- Ez már nem horcrux - jelentette ki Harry.

- De ez volt az, ugye? - kérdezte Ron remegő hangon. Barátai izgatottan várták a választ.

- Igen. Pontosán ilyen repedés volt Dumbledore professzor gyűrűjén is, miután elpusztította a benne lévő lélekdarabot.

- Tehát R.A.B. végrehajtotta, amit ígért.

- Szerencsére igen. Mindössze egyetlen hiba volt a tervében: Nem tudta, hogy nem ez az egyetlen horcrux.

Harry felemelte a medált. A lánc hiányzott róla, ám valami más is feküdt még alatta a fekete bársonyon. Egy gyűrű volt. A fiú a kezébe vette, és megforgatta ujjai között. Szava elakadt, egy hang sem jött ki a torkán.

- Mi a baj, Harry? - kérdezte Ron ijedten, Hermione pedig nyomban rászegezte a pálcáját. Azt hitték, valami átok mégis védte a medált, amit eddig nem vettek észre.

- Ez anyám gyűrűje - nyögte ki végül.

Hermione kivette a kezéből, és figyelmesen megnézte a körben elhelyezkedő, kacskaringósan vésett rúnákat.

- De hát hogy került volna ide? A szobádban tartod, nem? - Ron bambán nézett barátjára.

- Tévedés, Harry. Ez édesanyád mátká-gyűrűjének a párja. Látod, férfi méret.

Harry agyában vadul cikáztak a gondolatok, végül keze ökölbe szorult a még mindig markolt medál körül és lesújtott az asztalra.

- Megölöm Pitont! - szúrta a fogai között gyűlölettel. - Biztosan apám ujjáról húzta le a halála után! Másképpen nem juthatott hozzá! Talán ő is ott volt, és alig várta, hogy megszerezze.

- Harry, emlékezz rá, mit mondott Aberforth! - próbálta csitítani Hermione. - Rögtön elvitték őket, nem lehetett alkalma ilyesmire.

- Akkor talán pont Piton volt, aki bement Voldemort után, és akkor vette el. Csak így lehetett!

- Harry, légy szíves nyugodj meg, és szedd össze magad! Bárhogyan történt is, most az a fő, hogy egy horcruxsal kevesebb van. Már csak kettőt kell megtalálnunk, és a kígyót elpusztítanunk.

- Végre előrébb jutottunk egy lépéssel - bízta barátját Ron.

- Ez igaz. De vajon Piton miért nem adta oda a medált Voldemortnak? - morfondírozott hangosan Harry, miután kissé megnyugodott, és újra tisztán tudott gondolkodni.

- Talán tartott tőle, hogy kiderül, nem volt elég hatékony a zöld bájjal, ami védte a horcruxot. Már, ha feltételezzük, hogy ő készítette - felelte Ron.

- Előfordulhat, bár vannak más lehetőségek is - hagyta rá a lány, és látszott, hogy ehhez lenne még néhány szava.

A két fiú dühös tekintettel meredt rá, így inkább nem folytatta. Behúzott nyakkal az éppen előkerült Sealy mellé lépett, aki már várta őket a kandallónál. Pillanatokkal később elhagyták a helyiséget.